

Arrest

nr. 308 516 van 19 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2024 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, en die is gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie LPA Gosselies op 23.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Y. G.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)2002

geboorteplaats: Bargaan

nationaliteit: Somalië

In voorkomend geval, alias: Y. G. S. °(...)2005

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 23.05.2024 enkel dat hij hier een vriendin zou hebben die toen op hetzelfde adres zou verblijven maar zonder verdere specificatie. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

☐ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: Y. G. S. °(...)2005. Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07.09.2021 werd bij beslissing van 30.01.2024 geweigerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: Y. G. S. °(...)2005. Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07.09.2021 werd bij beslissing van 30.01.2024 geweigerd.

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft in Somalië (gewapend conflict) .

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 07.09.2021. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: Y. G. S. °(...)2005. Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij

de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker merkt vooreerst op niet te beschikken over het administratief dossier bij de opmaak van het verzoekschrift.

Voorts wordt gewezen op verzoekers relatie waarbij het volgens verzoeker mag verwonderen dat verweerder in het duister lijkt te tasten over de identiteit van de partner daar zij reeds sedert oktober 2021 gehuisvest zijn in hetzelfde opvangcentrum en ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op de hoogte was van deze relatie. Verzoeker betoogt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing laat uitschijnen niet te weten wie verzoekers partner is of op welk adres zij zouden verblijven. Zelfs zonder het hoorrecht toe te passen had verweerder op de hoogte moeten zijn van de relatie, aldus verzoeker.

Verzoeker betoogt dat verweerder hiermee rekening diende te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet gebeurd is.

Tevens kunnen er volgens verzoeker vragen gesteld worden bij de wijze waarop het hoorrecht werd uitgeoefend. Er wordt hierbij aangevoerd dat het moeilijk is te geloven dat verweerder zich geen beeld kan vormen van verzoekers gezins- en familielevens indien hij zich terdege van zijn taak zou hebben gekwetend.

Het lijkt er naar mening van verzoeker echter op dat dit gebrekkig is gebeurd waarbij hij zich afvraagt of er daadwerkelijk een gesprek werd aangegaan of enkel de vragen werden afgerammeld (en zo ja: in welke taal?) en de antwoorden beknopt genoteerd werden en door wie?

Daarnaast wijst verzoeker op artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn gezins- en/of privéleven. Er wordt in dit verband in het verzoekschrift toegelicht dat verzoeker immers zou uitgewezen worden naar Somalië, terwijl zijn partner zich nog in een schorsend beroep bevindt tegen de beslissing van het CGVS waardoor het wettelijk vermoeden geldt dat haar leven in Somalië in gevaar is, dit minstens tot uitspraak over het beroep. Verzoeker betoogt dat aldus op heden het wettelijk vermoeden geldt dat een gezins- en familieleven in Somalië onmogelijk is en benadrukt dat het trouwens een relatie van bijna drie jaar betreft.

Tot slot wordt ingegaan op de motieven in de beslissing tot terugleiding aangaande het gebruik van valse documenten. Verzoeker betwist een vals rijbewijs te hebben gebruikt en voegt aan zijn verzoekschrift het bewijs bij dat hij slaagde voor zijn theoretisch rijexamen in België.

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad moet vooreerst vaststellen dat verzoeker geenszins de vaststellingen betwist aangaande artikel 7, eerste alinea, 1°, van de Vreemdelingenwet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

In zoverre verzoeker het motief bekritiseert onder artikel 7, eerste alinea, 3°, van de Vreemdelingenwet dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, moet de Raad opmerken dat de overwegingen aangaande artikel 7, eerste alinea, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaan om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te schragen zodat niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij een grief, gericht tegen de vaststellingen onder voormeld artikel 7, eerste alinea, 3°. Een middel dat is gericht tegen een overtollige overweging in een beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.3.3.2. Verzoeker gaat verder in op de motieven in de beslissing tot terugleiding aangaande het gebruik van valse documenten. Hij betwist een vals rijbewijs te hebben gebruikt en voegt aan zijn verzoekschrift het bewijs bij dat hij slaagde voor zijn theoretisch rijexamen in België.

Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat bij de motieven in de beslissing tot terugleiding, naast een vals rijbewijs, tevens gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker gebruik maakt van meerdere identiteiten, alsook van een valse Belgische identiteitskaart hetgeen hij niet betwist.

Deze vaststellingen volstaan reeds om het motief onder de beslissing tot terugleiding aangaande het risico op onderduiken (en meer bepaald de vaststelling dat verzoeker in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughouding valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt heeft) als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, te schragen zodat verzoekers betoog inzake dit overtollig motief aangaande het rijbewijs hoe dan ook geen ander licht op werpt op de overige draagkrachtige motieven, die niet worden betwist.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een '*fair balance*' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verweerder niet heeft nagelaten rekening te houden met artikel 8 van het EVRM. Hoewel verzoeker terecht stelt dat verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen niet te weten wie verzoekers partner is of op welk adres zij zouden verblijven en de relatie in eerste instantie lijkt te betwisten terwijl verzoeker reeds in het kader van zijn beschermingsverzoek op het CGVS gewag maakte van deze relatie, moet de Raad vaststellen dat in de bestreden beslissing hoe dan ook een verdere motivering wordt verschaft aangaande verzoekers vriendin in het kader van artikel 8 van het EVRM, doch wordt geoordeeld dat er geen schending van voormeld artikel aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad wijst er hierbij op dat voorts dient benadrukt te worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit verzoekers uiteenzetting, blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn partner is gestart op een moment waarop hij illegaal in Europa verbleef namelijk bij aankomst op de luchthaven vooraleer een beschermingsverzoek werd ingediend.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoeker en zijn partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Verzoeker, noch zijn partner kunnen voorhouden onbewust te zijn geweest van hun preciaire verblijfstoestand.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders en maakt niet aannemelijk dat hij enkel in België met zijn partner kan samenleven. De Raad wijst er immers op dat moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en het gezinsleven met haar verder te onderhouden ook al kan zijn vriendin thans niet geacht worden terug te kunnen keren naar Somalië. De bestreden beslissing verhindert verzoeker niet om zijn partner te bezoeken en contact te blijven houden tijdens de scheiding en de banden verder te onderhouden. Uit geen enkel objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem kunnen worden beleefd.

In casu kan prima facie geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op dit gezinsleven.

In de mate dat verzoeker zich tevens beroept op een privéleven, wijst de Raad erop dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van verzoeker is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker met een loutere verwijzing naar een "privé-leven" in geen geval concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Daarenboven wijst de Raad er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat een verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben

dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privéleven, kan verzoeker dus niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde hiermee rekening moeten gehouden hebben.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

3.3.3.4. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht wordt erop gewezen dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C- 383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bevestigend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Verzoeker stelt zich vragen bij de wijze waarop het hoorrecht werd uitgeoefend en meent dat het moeilijk is te geloven dat verweerder zich geen beeld kan vormen van zijn gezins- en familieleden indien hij zich terdege van zijn taak zou hebben gekweten. Het lijkt er naar mening van verzoeker echter op dat dit gebrekkig is gebeurd waarbij hij zich afvraagt of er daadwerkelijk een gesprek werd aangegaan of enkel de vragen werden afgerammeld (en zo ja: in welke taal?) en de antwoorden beknopt genoteerd werden en door wie.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende en in het raam van dit verzoek reeds uitgebreid werd gehoord. Bovendien werd verzoeker zowel op 22 mei 2023 door de politie te Charleroi gehoord, alsook omstandiger op 23 mei 2023 in het kader van het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling.

Verzoeker werd zodoende ruim de mogelijkheid geboden om op verschillende manieren eventuele hinderpalen inzake een terugkeer naar zijn land van herkomst mee te delen. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker niet in staat was of werd verhinderd om mee te delen wat hij wou meedelen, te meer hij - zoals hij zelf bevestigt in het verzoekschrift - reeds op het CGVS alsook kort in voormeld gehoor van 23 mei 2023 wel degelijk gewag heeft gemaakt van zijn vriendin.

Verzoeker ontvouwt verder nergens in zijn verzoekschrift wat hij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde mocht hij op een andere wijze zijn gehoord geweest zijn dan tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben, te meer gelet op de vaststellingen onder 3.3.3.3 (*supra*). Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont dit evenwel gelet op het voorgaande niet aan.

Een schending van het hoorrecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.3.5. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker toont, mede gelet op de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing, niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

3.3.3.6. Waar verzoeker stelt dat hij niet over het administratief dossier beschikt bij de opmaak van dit verzoekschrift daar verweerder immers over 30 dagen beschikt om dit te bezorgen, aldus tot ruim na de beroepstermijn en verweerder zodoende kan poneren wat het wil zonder dat verzoeker de zekerheid heeft dat de stukken uit het administratief dossier dit ondersteunen wat vooral een handicap is wanneer het op de beoordeling van de uitoefening van het hoorrecht aankomt, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst brengt verzoeker geenszins stukken bij waaruit kan blijken dat hij verweerder heeft verzocht om de stukken van het administratief dossier en hem dit niet of laatsttijdig werd meegedeeld. Het stond verzoeker overigens vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief

dossier. Verzoeker had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin hij deze stukken eenvoudigweg had kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat verzoeker om inzage heeft verzocht bij verweerder of dat indien hij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan verzoeker - die in het kader van de huidige beroepsprocedure overigens ook inzage kan verkrijgen in het dossier - niet dienstig aanvoeren dat hij geen toegang had tot het dossier of dat hij de informatie niet kon nagaan.

3.3.3.7. De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad stipt hierbij aan dat *in casu* niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en geldig verblijfstitel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout blijkt op het eerste gezicht niet.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

H. CALIKOGLU